

Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit a szemünkkel láttunk, amit szemléltünk és amit a kezünkkel tapintottunk: az élet Igéjét hirdetjük nektek. Igen, az élet megjelent, láttuk, tanúságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk. Amit láttunk és hallottunk, azt nektek is hirdetjük, hogy ti is közösségekben legyetek velünk. Mi ugyanis az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal vagyunk közösségekben. S azért írjuk ezeket nektek, hogy örömünk teljes legyen.

(1 Jn 1,1-4)

2010. Advent-Karácsony

Igen kedves Ciszterci Testvérek és Nővérek!

Talán Szent János első levelének kezdősorai fejezik ki legjobban azt, amit szeretnék megosztani veletek, három hónappal generális apátotokká történt megválasztásom után és ennek az új liturgikus évnek a kezdetén, amely az Adventtel segít, hogy vágyakozással várjuk és befogadjuk Karácsony titkát, Isten megtestesült jelenlétét a világban, saját életünkben.

„Ami kezdettől fogva volt...”

Mi, magunktól, semmit sem kezdünk el; már minden adva van számunkra és minden be van teljesítve Krisztusban, aki jelen van közöttünk. Benne megérinthetjük ugyanis minden kezdetnek az eredetét és a beteljesedését, tehát minden történetnek, minden életnek a kezdetét is. Csak Őbenne és Neki köszönhetően van az is, hogy újra és újra elkezdhetjük és folytathatjuk hivatásunk útját. Jézus, aki ott áll előttünk, hogy azt mondja nekünk „Jöjj és kövess engem!”, Ő az a mindig új kezdés, amelyet minden nap befogadhatunk, mint felkelő napot.

Ez a tudat segít bennünket abban, hogy ne féljünk attól, hogy szegények vagyunk, korlátoltak, nem megfelelőek, és nélkülözünk az erőt és a szükséges eszközöket mindahhoz, amire meg vagyunk hívva. Mélyen átérzem a szegénységnek és a nem megfelelőségnek ezt az érzését. Néha ott a kísértés, hogy féljek tőle. Közösségek, amelyeket meg kell látogatnom, helyzetek és személyek, amelyeket, akiket figyelemmel kell kísérem, kapcsolatok, amelyeket továbbra is fenn kell tartanom, problémák, amelyeket kezelnem kell és megoldanom... mindez megéreztetni velem a szegénységemet és képtelenségemet. A csoda azonban az, hogy minden alkalommal fölfedezem, hogy éppen ebben találkozom veletek, és segítségetekkel találkozom „azzal, aki kezdettől fogva volt”, tehát a mindenség beteljesedésével és teljességével. Csak ez ad nekünk békét és ez teszi lehetővé, hogy folytassuk utunkat, nem úgy, hogy mindig és kizárólag csak a mi semminkből indulunk újra, hanem Őbelőle, aki, ha fölismerjük és szeretjük, a mi teljességünk.

Mindnyájan kicsit abban a helyzetben vagyunk, mint szent József, akire Jézus szolgálatának feladata volt bízva, és bensőséges kapcsolatban élhetett az Ő jelenlétével, de ez a jelenlét egy gyermek gyöngye és törekeny jelenléte volt. Ugy tűnik Jézus semmit sem tehet Józsefért, Józsefnek pedig mintha az volna a feladata, hogy mindent megtegyen Jézusért. Mégis, éppen ez a tehetetlen és törekeny Gyermekek az Úr, a mindenség Teremtője és Üdvözítője. Ez életünk és hivatásunk misztériuma: Az, aki mindent megtehet „semmivé” teszi magát, hogy a mi semmink eszközévé váljék annak a mindennek, amit egyedül Ő tud megtenni, és annak a mindennek, aki egyedül Ő.

„Hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk.” Szent János azt hirdeti nekünk, hogy a teljesség a Fiúnak az Atyával való közössége. A Fiú azért lett emberré, hogy megmutassa nekünk az Ő Atyánál-létét, az Ő Atyával és a Szentlélekkel való közösségét.

Ott, ahol Krisztus megjelenik, ott, ahol befogadjuk Őt, ott, ahol Vele maradunk, ott, ahol megengedjük Neki, hogy kinyilatkoztassa magát nekünk az Evangéliumban és a Szentségekben, valamint a keresztyén közösség egész életében, ott, ahol a szegényekben és a nyomorúságosokban jön el hozzánk, ott Ő mindig az Atyával való közösségét tárja fel előttünk. Feltárja a Szentháromságot, és befogad minket is a Szentháromságba.

Csak ha ennek a kegyelemnek az emlékezetében élünk, csak akkor tudjuk fölismerni a következőt: a közöttünk lévő kapcsolatok is, a közösségeinkben lévő kapcsolatok is, a szentháromságos Közösséget tükrözik vissza. Ez tehát a legértékesebb és leginkább szükséges tanúságtételünk, amelyet művelnünk kell és ajándékozunk a világnak. XVI. Benedek, a Generális Elöljárók audienciáján újra elővette II. János-Pálnak egy mély kifejezését a *Vita Consecrata*-ból (n. 41): a testvéri szeretet a közösségeinkben (fraternitas) „confessio Trinitatis” (a Szentháromság megvallása) (2010. nov. 26).

A mi monasztikus közösségeink sajátos kontemplatív dimenziójának eredete abban a szentháromságos tudatban van, ahogyan a közösségeinkhez tartozunk. A közösségben a testvéri élet az az elsődleges hely, ahol Isten vár bennünket és ahol megajándékoz bennünket azzal, hogy az Ő Szeretetéből éljünk, a Szentháromság Közösségében részesedve. Ahogyan ugyancsak kifejezi ezt Szent János: „Amit láttunk és hallottunk, azt nektek is hirdetjük, hogy ti is közösségben legyetek velünk. Mi ugyanis az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal vagyunk közösségben.” Az életünk egysége, szépsége és öröme éppen abban áll, hogy Istennel és a testvéreinkkel egységben élhetünk ugyanabban a szeretetben, az egyedül igaz szeretetben, amely Isten Szeretete, a Szeretet, aki Isten.

Ha így megértjük, ha így szemléljük, akkor Krisztus közössége és a közösség Krisztusban, ez lesz számunkra az „egyetlen szükséges”, amelyre mindnyájan meg vagyunk hívva. Egyetlen, de mégis olyan dolog, amely magába ölel mindent, amit élünk. „A jobbik rész”, amely létünk minden részét, minden egyes részletét, és közösségeink életének minden egyes aspektusát és elköteleződését jobba teszi (vö.: Lk 10,42).

Azt gondolom, hogy Rendünk obszervanciájának és betöltött feladatainak sokszoros gazdagságában – jobban, mint valaha – arra van meghívva, hogy elmélyítse a közösségiségnek, a *communio*-nak a titkát a közösségi életben, hogy szemlélje és élje a Három Személyű Egy Isten feltárt misztériumát, és ezt a szeretet megélési módjában olyannyira eltévelyedett a világot meg tudja ajándékozni a Szentháromságról tett élő tanúságtétel ajándékával. A Generális Káptalan, mint tapasztalat és mint kifejezett szó, igen erőteljesen emlékeztetett bennünket erre a hivatásra, erre a küldetésre. Segítsetek nekem, hogy ebben szolgálhassalak benneteket, és ezt élhessem veletek!

Jézus Krisztus megment és megszabadít bennünket úgy, hogy mindent nekünk ad, és ez a minden nem más, mint az Ő Közössége az Atyával a Szentlélekben. Éppen ez Karácsony igazi ajándéka, a lehető legnagyobb ajándék, amit csak kaphatunk, és amelyet megoszthatunk egymással, olyan ajándék, amely soha sem fogy el.

Az imádságban és a testvéri szeretetben, osszuk meg egymással Isten Közösségének ajándékát, és ez az ajándék legyen örömünk teljessége!

A Ti Generális Apátotok,